

Z knihy Vsuvka do Putování na západ: román na přidanou

Velký poutník Opičák Sun neměl tušení kudy a jak se sem vlastně dostal a kde to vůbec je. S úžasem zvedal hlavu, zjišťuje, že kolem všech stěn jsou samá nádherně broušená zrcadla, zapadající jedno do druhého. Snad desetitisíce zrcadel nejrůznějších velikostí a nejrůznějších tvarů, jež by nikdo nedokázal spočítat, natož vyjmenovat.

Jen namátkou:

Císařské Zrcadlo dravého spáru

Zrcadlo Tygra a Draka

Zrcadlo sebezpochybnění

Zrcadlo milostnic

Zrcadlo úsměvů

Květinové motýlí zrcadlo

Zrcadlo rajské zahrady

Zrcadlo selského pluhu

Zrcadlo paměti pokolení

Zrcadlo včelího proudu

Zrcadlo zpěvu hvězd

Měsíční zrcadlo

Zrcadlo lotosových květů

Zrcadlo pramínek mechu a kamene

Zrcadlo řek a lesů

Zrcadlo mraků mlh a větru

Zrcadlo vysoké oblohy

Medvědí zrcadlo

Zrcadlo rosy

Zrcadlo umění

Zrcadlo sídel

Zrcadlo knih

Zrcadlo jídelní misky

Zrcadlo ticha

Měděné zrcadlo kouzel

Zrcadlo nicoty

Zrcadlo neodpovídající

Zrcadlo neodrážející

Velký poutník Opičák Sun byl nadšený. „To je nádherné. To jsem sám zvědavý, jak asi bude vypadat starý Sun v těch stovkách, tisících, desetitisících, miliónech podobách!“

A už šel a že se v nich bude zhlížet. Ale místo aby v nich nacházel odraz sebe sama, uviděl v každém zrcadle pokaždé něco úplně jiného, jinou zem, jiné Slunce, jiný Měsíc, jinou řeku, jiné pohoří, jiný les. Velký poutník Opičák Sun oněměl úžasem. Metodou globálního čtení zkusil obhlédnout všechno najednou..

Jenže najednou slyší, jak ho někdo těsně skoro u ucha hlasitě oslovuje: „Mistr Sun! Jste to vy! Co s vámi bylo celá ta léta, co jsme se neviděli?“ Velký poutník se ohlédl doprava doleva, nikde nikdo. Neviděl ani žádného ducha, žádnou auru. To volání přitom nemohlo vycházet odjinud než odtud. Až konečně zahlédl v jednom ze zrcadel, ve čtverhranném Zrcadle zvířecího spáru, postavu muže třímajícího v ruce trojzubec. Právě znovu hlasitě volal: „Co se tak dívíte, já jsem přece Váš starý známý!“ Velký poutník přistoupil blíž, zadíval se na toho člověka a napůl pro sebe si říkal: „Tvář je mi trochu povědomá, teď si však nevzpomenu.“ Muž se představil: „Já jsem Liu, Liu Boqin. To jsem byl přece já, kdo vám podal pomocnou ruku, když jste se tenkrát snažil vyprostit z pod hory Pěti živlů. A najednou si nevzpomínáte. To je vidět, zač jsou lidské city.“ Velký poutník

přispěchal s omluvou: „Tisíceré odpuštění dobrodinče! Kde se tu berete? Jak jsme se tu vůbec ocitli spolu?“

Liu Boqin pravil: „O jaképak spolu to mluvíte? Vy jste ve světě druhého a já jsem ve světě vašem. Jaképak spolu, žádné spolu neexistuje, každému zrcadlu patří jeden svět, jedno stéblo trávy, jeden strom, jedno hnutí, jedno přestání, to všechno je v těchto zrcadlech..“

Opičák pravil „Jak však rozeznávat? Inu vlastně, když je kratší mysl je to Buddha - když je kratší čas je to démon.“

„Ale proč všude vidím jen větší a větší zkázu, větší úpadek?“ Pravda, starý Mistr kdysi pravil: „Bída je v tom, že nyní přichází zvláštní nový druh lidí, bez uší, bez očí, bez jazyka, bez nosu, bez rukou, bez nohou, bez srdce, bez plic, bez mozku, bez kostí, bez svalů, bez krve, bez dechu. Lidský dech, cosi tak nádherného, cosi tak čistého a čirého, a oni místo toho aby jej v sobě prostě pěstovali, pečovali o něj, budou ho podržovat, všelijak zadržovat, různě s ním nakládat a všelijak manipulovat. Místo aby chránili a udržovali v pokoji a v klidu lidského ducha onen pravý poklad naší osobnosti a našeho žití, nepřestanou s ním všemožně cloumat a lomcovat jím. Za necelých sto let svého života nebudou pořádně potřebovat ani jeden celý list papíru a až za každým jedním z nich zaklapne víko rakve, nezůstanou po nich ani dvě tři kloudné věty. Pár trochu povedeněji slátaných větiček jim postačí ke štěstí, protože se vždycky najdou lidé, co je za ně budou ochotně adarovat, vždycky se najdou lidé co je budou ochotně sponzorovat a vždycky se také najdou lidé kteří se jich budou ochotně bát..“

